

BETRAYAL/Harold Pinter – Mesut Arslan

NEVEL installation: Lawrence Malstaf © foto: Dirk Pauwels

vr 25/04/2014 - 10:18

***

De omgekeerde tijd in Harold Pinters 'Betrayal' inspireerde Mesut Arslan voor een eigen versie van deze klassieker. Met een inventief decor, de installatie 'Nevel' van Laurens Malstaf, laat hij spelers en publiek samen lopen doorheen ruimte en tijd. Terug naar wanneer het bedrog begon.

Een lichte teleurstelling bij het binnenkomen in de Bourla. Jassen en handtas aan de kant, hoe minder mee hoe beter. Het wordt niet zomaar een staande voorstelling, maar een wandelende. Geen kans om rustig, zonder confrontatie met de acteurs, naar een stuk theater te kijken. De grenzen doorbreken tussen podium en publiek, het is een oude truc. Maar regisseur Mesut Arslan maakt er hier geen participatief theater van. De interactie is puur lichamelijk, niet of toch zeer zelden verbaal. We moeten niet mee doen, hoeven zelfs niet dicht bij de acteurs te staan, maar als we willen, kunnen we als een vlieg-op-de-muur het verhaal ontrafelen.

Zoek de stem

Het is even zoeken naar de acteurs wanneer we de Bourlazolder binnen wandelen. Het publiek gaat op ontdekking in de verschillende ruimtes tussen de witte, doorzichtige en half losstaande wanden. Een vaag bekend geluid wordt hoorbaar: een partijtje squash, de gemeenschappelijke bezigheid van de twee mannelijke personages, minnaar en man. Op zoek naar de drie acteurs, proberen we hun stemmen te lokaliseren. We beginnen bij een scheiding en iets later het einde van het bedrog. Het einde van een driehoeksverhouding.

De bewegende muren brengen minnares en minnaar dichterbij elkaar. Hoewel de afstand verkleint, blijft het acteespel afstandelijk en koel. De personages lijken, hoewel ze veel met elkaar delen, nooit echt emotioneel bij elkaar betrokken. Het is alsof ze voortdurend tegen de muren spreken, ook al staan die hen niet in de weg. Op het einde wordt de relatie intiemer, maar dan met een toeschouwer die de echte minnaar vervangt. De afstand lijkt onoverbrugbaar. We keren terug in de tijd, een evolutie in achteruit. De liefde tussen de minnaars wordt groter, de verliefdheid flakkert op. Maar de afstand en de scheiding van het heden overschaduwet het verleden.

Gescheiden door muren

Het is als toeschouwer wat zoeken naar een goed plekje tussen de muren. Onze focus op de acteurs is zo groot, dat we af en toe worden gepord door een bewegende wand. De acteurs worden van elkaar gescheiden, of soms opgesloten in een kleine ruimte, met enkele verbaasde toeschouwers erbij. Aan het decor is geen ontkomen aan. En soms overstemt de installatie het verhaal. We moeten actief op zoek naar de acteurs. We blijven alert, maar in het zoeken, verliezen we delen tekst en dialoog en missen we flarden van de voorstelling. Zonder de installatie was *Betrayal* stukken minder interessant, maar helaas vormt de verrijking hier te vaak ook een belemmering.

[**Betrayal - Mesut Arslan**. Speelt nog tot en met zaterdag 26 april op de Bourlazolder, Antwerpen]

Eline Van de Voorde

